

Det er umuligt, at den forbigaaede Befalingsmand vedbliver at have den samme varme Interesse for og Kraft til sin Tjeneste og for Opfyldelse af Hærens Formaal, som han havde forud. Det er aldeles sikkert, at den Mand er halvt brudt for sin Tjeneste og altsaa for Hæren. Det er en meget alvorlig Følge, og den bliver dobbelt alvorlig, naar Forbigaaelsen, hvad der i adskillige Tilfælde er den almindelige Anskuelse, ikke er sket med Hærens Tarv for Øje, men paa Grund af Indflydelser og Hensyn, som man ikke nærmere kan bestemme. Det er et Forhold i Hæren, som man Landet over ellers velbekendt med, og som fortjener at fremdrages her til Misbilligelse og med stærkt Krav om, at det fremtidig maa blive anderledes, saa at den begrundede Misfornøjelse, som er fremkommen, maatte standse til Gavn for Hæren. Det er det første Punkt vedrørende Administrationen, som jeg i Anledning af Finanslovens Behandling vilde gøre Bemærkninger om.

Naar man taler om Krigsmagten og dens Dygtighed, som vi alle ønske skal være saa stor som muligt efter Omfanget af de Midler, vi hertil kunne give, føres Tanken naturligt hen til de Midler, der staa til en Stats Raadighed for at forebygge Krig. Danmark har sammen med andre Lande gjort Skridt paa denne Vej, navnlig ved at indgaa forskellige Traktater om tvungen Voldgift mellem Staterne. Danmark har i Øjeblikket endog her en noget fremskudt Stilling. Det er ikke saaledes, som det er sagt — vi ere i Danmark tilbøjelige til at rose os selv noget —, at Danmark paa dette Omraade er Foregangsstat, Foregangsstaten her er Italien, der var den første Magt, som afsluttede Voldgiftstraktater af et saadant Indhold, at de to Kontrahenter undergave alle Tvistepunkter, der maatte fremkomme, Voldgift. Den første Traktat i saa Henseende sluttedes mellem Italien og en sydamerikansk Stat. Men vi fulgte efter og afsluttede med Holland den 12. Februar 1904 og senere med Italien den 16. December 1905 saadanne Traktater, hvorved det bestemtes, at ethvert Mellemværende mellem Danmark og disse Stater skulde være undergivet Voldgift. Jeg lykønsker vore Regeringer, den foregaaende Udenrigsminister og den nuværende, i den Anledning, og jeg kan ikke lade være at lægge den nuværende Udenrigsminister paa Sinde — ikke at han vil fortsætte paa denne Vej, thi det er en Selvfølge, at det vil han, men — at han vil lade sig det være magtpaaliggende, at

der ikke med Danmark afsluttes nogen Voldgiftstraktat, uden at den har det Omfang, som nu en Stormagt, nemlig Italien, er gaaet med til lige overfor os, foruden at en nogenlunde jevnbyrdig Magt, nemlig Holland, har gjort det, og at Danmark saaledes gør sig til Regel ikke at gaa ind paa disse Voldgiftstraktater, der mere eller mindre ere Skin, og som kun byde et ukvalificeret Middel til Gennemførelse af den meget vigtige Fredstanke.

Næst efter dette, som berører vort Forhold til Udlandet, vil jeg tillade mig at nævne et indenrigsk Lovgivningsforhold, som vistnok er blevet berørt paa adskillige Valgtribuner i Aar og for øvrigt ogsaa ved tidligere Valg. Det er den Uret, som vor Valglov begaar mod en Klasse af Vælgere, nemlig dem, der fraflyttede deres Valgkreds eller den Stad, hvor de have boet, idet de i henved et Aar derefter tabe deres Valgret. Grundloven giver i sin § 30 en Regel, som vi ikke kunne forandre uden ved Grundlovsændring, og det er der ikke Anledning til at foretage, nemlig den Regel, at en Mand for at have Valgret skal have haft Bopæl i et Aar i den Valgkreds eller den Stad, hvor han paa Valgets Tidspunkt opholder sig. Dette kan man selvfølgelig ikke komme bort fra, og det er der heller ikke tilstrækkelig Anledning til, men Valgloven har givet en ufuldkommen Udførelse af denne Bestemmelse. Det har den tidligere Valglov gjort, og den seneste af 1901 har fortsat dermed. Valgloven udelukker uden Grund nogle, som opfyldte begge disse Betingelser, at have haft et Aars fast Bopæl og at opholde sig paa Stedet, og der gives Midler til at raade Bod derpaa. Jeg tror, man vil kunne indføre en ret simpel Valgmekanik, som raader Bod paa Fejlen, og jeg tager den ved Finanslovsbehandlingen givne Anledning til her at henstille min Tanke i saa Henseende, for at vi senere kunne komme til at behandle et Lovforslag derom. Jeg mener, at naar Valgloven paabyder, at der som Grundlag for Valget skal være den almindelige Valgliste og en Tillægsliste og giver den Regel for, hvorledes Valglisten skal komme til Stede, at man skal tage den ældre Valgliste med Udeladelse af dem, der ere fraflyttede Kommunen, kan man fortsætte ad denne Vej ved at bestemme, at der skal være en tredje Liste, en anden Tillægsliste, paa hvilken de fraflyttede opføres, saaledes at man kan afvente, om de, inden de endnu kunne have opnaaet Valgret i en anden Kreds, paa Valgdagen indfinde sig i deres